

Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

Vučić im je prvo obećao pa preko svog kabineta poslao obavijest da ne može

Mario Strinavić · Sunday, November 17th, 2019

U rubrici Intervju tjedna Točke na tjedan gostovala je predsjednica Saveza udruga obitelji zatočenih nestalih hrvatskih branitelja i civila Ljiljana Alvir.

Ovi dani su jako teški za vas, obitelji koji traže još svoje najmilije. Vi osobno tragate za bratom Robertom koji je nestao 1991. u Vukovaru. 28 godina je prošlo od tada. Koliko je još uopće živa ta nada da ćete doista pronaći svog brata?

Ja sam optimista po prirodi. Znači, koliko god se čini da je sve manje šansi da ću doznati ja i moja obitelj za istinu o mom bratu, toliko vjerujem da se to jednostavno mora jednom dogoditi. Postoji i ona izreka - zaklela se zemlja raj u da se sve tajne doznaju pa tako ja vjerujem u to i vjerujem da ćemo doći do njegovih posmrtnih ostataka. Ne očekujem da ćemo ga pronaći živog nakon toliko godina, nakon vremena u kojem mi živimo, tehnologija i svega - da je živ negdje bi se već javio.

Za razliku od drugih prijašnjih ratova kad nisu postojale takve mogućnosti. Ali evo, nadam se da ćemo doći do njegovih posmrtnih ostataka, da ćemo biti u mogućnosti kao obitelj, kao i sve druge obitelji imati to grobno mjesto gdje možemo zapaliti svijeću i gdje možemo biti s njim na neki način.

Više od 1800 hrvatskih branitelja i civila je za kojima se još traga. Zapravo obitelji onda više ni ne vjeruju da je itko od njih živ?

Pa uglavnom, iako postoje ljudi koji se još uvijek nadaju da se možda nekome nešto dogodilo kao što je bilo prije ne znam koliko unazad, možda 15 godina, da kad se pojavio jedan čovjek koji je u biti koji nije znao ni tko je, ni odakle je. Jednostavno je bio u takvom jednom lošem fizičkom stanju i nalazio se negdje na suprotnoj strani u

jednoj ustanovi. I na kraju se došlo do istine o njemu kao živom. Ali, to je zaista jedinstven primjer. Ajmo to tako reći u zadnjih 15 godina.

Koliko je problem taj protok vremena? Koliko je sam protok vremena problem da jednostavno svjedoci vremena i umiru i u cijeloj potrazi koliko je problem vrijeme? S jedne strane vjerojatno je, s druge strane možda proradi savjest kod nekih?

U ovom drugom dijelu, što se tiče savjesti, možda s vremenom proradi nekima savjest i to je ono što ja čekam. Znači, čekam kada će neki ljudi koji su sada na pragu smrti, koje tišti ta neka spoznaja da znaju i da mogu nekome pomoći, a ne žele. Koliko će ih iz vjerničkih razloga i straha od smrti, iz želje da budu na neki način čisti pred odlazak na ona svijet, koliko će ih potaknuti da kažu - to je ono čemu se ja nadam kada govorimo o pojedincima. Kada govorimo o vremenu, vrijeme je svakako najveći naš neprijatelj. Upravo ono što ste i spomenuli, mnogi su umrli koji znaju. Osobito je nama teško što su umrli već i mnogi roditelji koji čekaju istinu o svojim sinovima, supruge umiru, umiru i djeca nestalih hrvatskih branitelja pa tako i civilnih žrtava. Kako vrijeme prolazi, tako vrijeme čini svoje i kod onih koji su nešto čuli, nešto što bi dovelo možda do nekog traga, jednostavno neka sjećanja blijede kod ljudi i to je ono što nam još više otežava ovu situaciju.

Pretpostavljam da se obitelji ne umaraju i nikad neće umoriti od potrage za svojim najbližima. No, je li se umorila država? Koliko je još sama država aktivna u pomoći u potrazi za nestalima?

Republika Hrvatska kao država je u svakom slučaju također u jednom pogledu umorna i od potrage za nestalima i od svih onih drugih stvari koje su vezane uz Domovinski rat, a koje nisu riješene, koje su trebale biti riješene do sada. Ali, moram reći da država u posljednjih nekoliko godina ulaže maksimalne napore, daje aposlutnu podršku obiteljima. Ja sam poznata kao kritična osoba i nemam strah ni od koga ni od čega, reći kada nešto nije u redu. Međutim, činjenica jest da smo mi kao obitelji upoznate na dnevnoj razini sa onim što se događa na terenu. Znači, činjenica je da su uložena i materijalna sredstva i dodatni ljudski resursi i da se radi danonoćno.

Znači, zadovoljni ste suradnjom s institucijama?

S ključnim institucijama koje se bave pitanjima nestalih osoba smo zadovoljni. Pojedinačno, može biti nezadovoljstva. Možda zbog toga što neke situacije - ljudi su jako osjetljivi nakon toliko vremena, nakon tolike potrage i jedna kriva riječ ili jedan

grubi ton može izazvati lavinu teških osjećaja kod jedne majke, kod supruge, kod djeteta, kod bilo koga. Ali, to je nešto drugo. Kada govorimo o samom institucionalnom pristupu, radu, podršci obiteljima, uvažavanju naših stavova, tu imamo podršku i imamo suradnju.

Kakva je suradnja s drugim državama u regiji? Prije svega naravno mislim na Srbiju. Kad je Aleksandar Vučić bio u Zagrebu, zapravo je obećao veću suradnju. Vi ste išli također u Beograd na sastanak s njim. Je li se išta pomaknulo od tada?

Što se tiče srpske strane, znači kada govorimo o državama s prostora bivše Jugoslavije, kada govorimo o Srbiji - ništa se nije pomaknulo. Znači, Srbija i dalje vodi politiku koju je vodila i prije toga. Vučićev dolazak ovamo i naš odlazak tamo je budio neku nadu, iako mi nismo ni tada vjerovali da će se zaista to dogoditi, ali smo pustili šansu Srbiji. Dopustili smo Srbiji da pokaže nešto drugo možda od svega onog što je pokazivala prije toga i da krene nekim drugim putem, međutim nije se ništa dogodilo. Znači, postoji neka suradnja između institucija Republike Hrvatske i Republike Srbije, međutim ta suradnja je više zadovoljavanje onih okvira koji se moraju ispuniti zbog sporazuma koji su potpisani, zbog okvirnog plana za rješavanje pitanja nestalih osoba koje je Republika Hrvatska potpisala 2018. godine. Što se tiče srpske strane, znači ja govorim o Srbiji.

Republika Hrvatska ispunjava svoje obaveze u tom smislu i prema tim sporazumima jer mi obitelji koliko god smo zadovoljni radom naših institucija posljednjih nekoliko godina, podrškom koju nam pružaju, našom informiranošću oko svega što se događa - naravno da smo nezadovoljni činjenicom da se na razini godine identificira 70,80 osoba, a mi odemo tek na nekoliko pokopa. Znači, Republika Hrvatska ne diskriminira, točnije najveći broj tih identificiranih osoba su osobe srpske nacionalnosti, iako srpska strana stalno nama predbacuje da mi diskriminiramo kao država srpske žrtve. Međutim, brojke govore apsolutno surpotno. I tu bi mi kao obitelji, da nije ove suradnje i našega razumijevanja zašto se nije došlo do određenih informacija tu bi mi itekako imali problem sa institucijama, točnije institucije s nama. Jer ispadne da se preskače 1991. godina, a radi se 1995.

Kako to mislite? Možete mi objasniti što to točno znači?

Znači, većina žrtava koje se identificiraju tijekom kalendarske godine su žrtve srpske nacionalnosti čije stradavanje je vezano za 1995. godinu. Dolazi do toga iz jednostavnog razloga - Republika Hrvatska radi na svim informacijama koje dobije. Znači sve što je poznato riješava, bez diskriminacije, bez bilo kakvog različitog odnosa ili pristupa prema žrtvama. A informacije za 1991. godinu ne stižu, znači odande

odakle bi trebale stići, a to je od Srbije, znači od onih kojima je Vučić nadređen i od njega samoga. Iako evo, nakon onoga moram reći da nakon onog našeg susreta/sastanka, mi smo se njemu kao udruga obratili točno godinu dana nakon toga i postavili mu pitanje što je točno učinio od svih onih konkretnih obećanja koje je dao. Znači, jer je on na sastanku u Beogradu nama dao konkretna obećanja. Čak i vezano za imena počinitelja ili osoba koje znaju gdje su masovne grobnice. Iz njegovog ureda je stigao odgovor od šefa njegovog kabineta kako temeljem Ustava Republike Srbije, predsjednik Srbije nije nadležan postupati po našim zamolbama.

A vama je on rekao da će napraviti to?

Nama je on rekao da će napraviti. Isti taj šef kabineta je sjedio pored njega kad je to rekao. Znači, toliko o politici koju oni vode. Ali kažem, mi smo pokušali.

Čini mi se da je tada ako se ne varam, ispravite me, rekao da je kao direktno nadređen Vojski Republike Srbije, da će jednostavno narediti da se nekakava dokumentacija koju tražite od JNA dostavi. Je li ijedan papir stigao nakon toga?

On je pred nama izdao naredbe. Znači, s njim su na tom sastanku u Beogradu, nije samo sjedio njegov šef kabineta, znači s njim su sjedili njegovi savjetnici, s njim su sjedili ljudi iz Vojske Srbije i iz njihovih obavještajnih službi, znači cijela jedna paleta ljudi i on je pred nama izdao naredbe. Znači, jedan savršeni igrokaz. Izdao je naredbe što sve treba napraviti, u kojem roku, na koji način itd. Međutim, ništa od toga nije stiglo u Republiku Hrvatsku.

Znači, od tada zapravo niti jedna informacija i niti jedna osoba nije pronađena na temelju Vučićeve aktivnosti?

Ne. Na temelju Vučićevih aktivnosti ili aktivnosti njihovih institucija općenito niti jedna osoba nije pronađena da bi meni bilo poznato. Ono što se je dogodilo, znači cijela ona medijska popraćenost, znači cijela ta kampanja je odjeknula. Kako u Hrvatskoj, tako i u Srbiji. Počeli su se javljati neki ljudi. Meni osobno, nama u udrugu, institucijama, Upravi za zatočene i nestale s nekim informacijama. Ne mogu reći da smo dobili išta konkretno od tih informacija, ali ne mogu reći i da nećemo dobiti u određenom trenutku. Vodili su se razgovori, javljali su se ljudi pa i osobe srpske nacionalnosti koje žive u Republici Hrvatskoj i koje jednostavno na neki način signaliziraju kako znaju i mogu pomoći.

Sami ste rekli, tada je bila jedna politička atmosfera da se pokušaju otopliti odnosi. Koliko zapravo kad dođe do suprotne atmosfere, kad dođe do zahlađenja odnosa Hrvatske i Srbije, koliko to šteti konkretnim potezima i konkretnoj potrazi?

Ja mislim da ne šteti. Kada govorimo znači o tim političkim zahlađenjima. Da je odnos Srbije po pitanju nestalih onakav kakav bi trebao biti, a pitanje nestalih je prije svega humanitarno pitanje, a tek onda pravno - to pitanje bi se rješavalo izvan svih drugih političkih odnosa. Međutim, to pitanje se nažalost koristi, pitanje nestalih i žrtve se nažalost koriste u političke svrhe u zahladnjenje ili zatopljenje odnosa, kako god. I Srbija je šampion u tome, na koji način to raditi, a mi smo u situaciji da moramo jednostavno prihvatiti svaku šansu. To ne znači da mi prema Srbiji, obitelji - govorim o obiteljima, da mi prema njima gledamo blagonaklono i da nije važno sve ono što se dogodilo, ali jednostavno moramo prihvatiti svaku šansu, svaku mogućnost da dođemo do istine, da bilo čija majka dobije ono što je njeno osnovno neko ljudsko civilizacijsko pravo.

Suradujete s brojnim udrugama koje traže svoje nestale na području bivše Jugoslavije, s udrugama iz Crne Gore i Srbije i Bosne i Hercegovine. Je li tu ima nekakvih korisnih podataka koji se dobiju u toj suradnji?

Ne. Konkretno mi od njih ne dobijemo ništa, kao informaciju. Znači, ti sastanci/susreti više služe tome da se ukaže kako mi, obitelji nestalih osoba, sjedamo za isti stol i time poručujemo političarima da kad je pitanje nestalih, kad se o njemu govori da treba sjesti za isti stol i sve ostalo maknuti na stranu. Mi obitelji nestalih iz Republike Hrvatske i iz Srbije nismo jedinstveni u drugim stvarima, te obitelji nikada neće barem tako pokazuju većina njih, da nikada neće prihvatiti kao ni srpska politika da je Srbija izvršila agresiju, da su oni sudjelovali u agresiji. U tim udrugama su u Srbiji članovi obitelji nestalih Srba koji su živjeli u Republici Hrvatskoj i oni ne prihvaćaju tu jednostavnu istinu da je izvršena agresija, da su sudjelovali i kao građani Republike Hrvatske u tome, ali to je nešto što mi stavljamo sa strane. Svjesni da se tu nikada nećemo složiti oko toga. Ja znam reći na takvim sastancima - držimo se pitanja nestalih, sve drugo i bilo kakva rasprava nema smisla.

Koliko je teško možda sjesti za stol s roditeljima nekoga tko je možda ubojica nekoga od ljudi koji se traže?

Teško je. To je bilo pogotovo teško tamo 1996. godine kad su počeli ti prvi sastanci pod patronatom međunarodne zajednice. Tada je dolazilo gotovo do fizičkih obračuna. Danas je to sasvim drugačije, ali postoji naravno ta jedna težina i postoji to nepovjerenje jedni prema drugima. Ja nikada nisam sigurna netko sjedi preko puta

mene, a zna možda nešto o mom bratu, bez obzira na to što ta osoba nije počinitelj. Vukovar je sredina u kojoj nakon okupacije, oni koji su ostali tamo, znači pričali su, prepričavali što se događalo, što su radili, koliko su oni, kako su ih zvali, ustaša, zarobili i tako dalje. Gdje, kako, tko je prednjačio u ubojstvima i slične stvari. Tako da, sve so tu skupa reflektira naravno i na ove odnose, ali nastojimo kada je pitanje nestalih biti potpuno jedinstveni i jasni u tome. Znači, jer kad se pronađu nečije kosti na njima ne piše niti je li netko Hrvat, je li netko Srbin, je li netko branitelj, je li netko civil, žena, muškarac, to ne piše. Do tih se podataka dolazi analizama struke.

Pretpostavljam da vam počinitelji, rekli ste da vam se i osobno javljaju neki ljudi koji imaju neke informacije. Pretpostavljam da se sami počinitelji ili oni koji su bili baš svjedoci jako boje progona ako progovore. Postoji li neki način kako prema njima ići da se ipak dogodi to otkrivanje istine?

Prije svega, ja moram reći da je problem znači koji mi danas rješavamo, koji je izuzetno teško riješiti - tu govorim i o kažnjavanju počinitelja ratnih zločina. Znači, radi se posebno o pitanju nestalih osoba. To je problem koji je bilo puno lakše riješiti puno ranije, ali zbog politike, pritisaka međunarodne zajednice, Europske unije itd. da ne ulazim u to. Znači, u vremenu kada se moglo doći do puno više informacija, nije se došlo do tih informacija. U vremenu kada se moglo hrvatske građani srpske nacionalnosti na jedan kvalitetniji način ispitati o njihovim saznanjima i doći do tih saznanja, nije se učinilo. Danas je to puno teže. Mi smo jedna demokratska država, država koja počiva na pravnim načelima, na pravima svih, nema aparata represije i prisile kako bi se od nekog za kog se zna da posjeduje neku informaciju - ne postoji način kako bi se to saznalo, ne možete vi nekoga tući da bi dobili od njeega informaciju ako on nju neće reći. Ide se drugim načinima, drugim putevima. Evo, u Zakonu o nestalim osobama u Domovinskom ratu koji je na snazi, on čak propisuje i nagrade za informacije koje dovedu do otkrića posmrtnih ostataka.

Na koje sve načine netko tko ima informacije može progovoriti? Mora se javiti u odvjetništvo ili kako može dati informaciju?

Ne mora. Znači, prije su nekakve procedure bile puno strože ili puno kompliciranije za osobe koje se nečega boje. Danas to više nije tako. I prije su osobe putem anonimnog telefona prijaviti informaciju koju imaju pa se prije događalo da su prijavljivali da u bunarima itd. se nalaze posmrtni ostaci pa su tu institucije države očistile nebrojene bunare u kojima nisu našli ništa, bilo je masa zloupotreba. Međutim, koliko god je zloupotreba bilo i koliko ima i danas - 1000 pogrešnih informacija i jedna koja će dovesti do nečega je za nas uspjeh i rezultat. Neki ljudi se nama javljaju, javljaju se meni osobno, traže razgovor itd. Znači, institucije ne traže od mene niti bilo koga iz udruge da otkrije svoj izvor. Znači, mi štitimo takve ljude upravo da bi došli do informacije. Postoje različiti načini. Postoje pisma, postoji sandučić, postoji u današnje

doba društvenih mreža postoje lažni profili i tako dalje.

Onaj tko želi može progovoriti?

Može progovoriti, a institucije se hvataju za svaki trag. Institucije se, kao i mi obitelji. Ja kažem, mi smo očajni. Ali mogu isto tako reći da su i institucije očajne u ovom trenutku. Jer one također žele dati rezultat, ali ga ne mogu dati. Evo, hvala Bogu pa se ovih dana i dogodilo to da su se pronašli posmrtni ostaci ne velikog broja, ali imajući u vidu koliki je protek godina i koliko je malo informacija, imajući u vidu da su grobnice premještane, to je najveći problem.

To sam vas htjela pitati. Sada se otkrilo da se radilo ne samo na jednom, nekad i dva puta na premještanju posmrtnih ostataka. Postoji li sumnja da negdje postoji izvan teritorija Hrvatske, na teritoriju Srbije još neka velika masovna grobnica?

Sumnja postoji u svakom slučaju. Znači, sumnja postoji da je određeni broj posmrtnih ostataka iskopan, prekopan i prevezen na drugu stranu s ciljem da se ne dopusti hrvatskim institucijama pronalazak tih posmrtnih ostataka. Mi se opet nadamo i vjerujemo da je najveći broj tih posmrtnih ostataka ipak na području Republike Hrvatske, da će se dogoditi nešto u jednom trenutku, znači da će se dogoditi taj nekakav proboj u te informacije koje tamo postoje. Znači, sustavno su bilježene, sustavno su vođene evidencije. Ja neću reći da je svaka nestala osoba evidentirana gdje je.

Koji su to točno dokumenti koji bi mogli pomoći? Znači arhiva Vojske Jugoslavije?

Arhiva Vojske Jugoslavije. Vojska Jugoslavije je bila najvjerojatnije isključivo nadležna za ovo premještanje grobnica. Kod nastanka masovnih grobnica, tu su sudjelovali svi. Vojska, pod patronatom vojske se to odvijalo, vojska je uglavnom je obrazac bio sličan, samo počinjenje zločina i egzekucije je vojska prepuštala lokalnim teritorijalima, paravojnim Šešeljevim jedinicama itd. Dok je vojska bila logistika u cijeloj toj priči. Vojska je pripremala i najodgovornija je za tu priču. Ali, kad je riječ o premještanju grobnica, onda je tu stvar nešto drugačija, onda se tu JNA zbog svoje uloge samom nastanku grobnica i počinjenima ratnih zločina više nije mogla osloniti na te pripadnike paravojnih jedinica i lokalno stanovništvo nego je ipak organizirala svoju mašineriju, ljude i sve ostalo.

Treba li po vama uvjetovati Hrvatska ulazak Srbije u Europsku uniju dostavom te dokumentacije?

Naravno da treba i mora. Znači, ja se nadam da ne postoji nitko tko će reći da ne treba uvjetovati. Koliko ćemo mi kao država uspjeti, koliko dugo taj uvjet držati na snazi, to je nešto što nadilazi moje razumijevanje tih globalnih politika. Ali, da trebamo uvjetovati i da trebamo ne pustiti dok god možemo držati to u svojim rukama, to svakako moramo.

Imamo činjenicu da je SDSS kao krovna zapravo stranka Srba u Hrvatskoj u vlasti, ne samo u ovom mandatu, nego u brojnim prije toga. Postoji li ikakva suradnja sa SDSS-om i Miloradom Pupovcem na ovim pitanjima nestalih? Znamo da oni imaju i u Beogradu dobre odnose.

Pa ja kada govorim iz pozicije nekoga tko predstavlja šest udruga s područja Republike Hrvatske, govorim iz pozicije gdje se često nalazim na tim nekim događanjima vezanima uz i na mjestima gdje su ljudi iz politike iz različitih stranki, znači iz različitih sektora i tako dalje. Isto tako, bila je jedna tribina na kojoj je Milorad Pupovac bio. Tribina je organizirana od strane Ministarstva hrvatskih branitelja prije nekoliko godina. Na tribini su bile hrvatske obitelji i srpske obitelji i bili su predstavnici lokalne zajednice, predstavnici Katoličke crkve, Pravoslavne crkve, itd. Znači, pokušavalo se i na toj razni nešto napraviti. Bio je i gospodin Milorad Pupovac. Mi smo se tada sreli. On jako dobro zna tko sam ja, koga ja predstavljam. Ali smo tada se pozdravili formalno zbog samog događanja i nikad više. Znači, nikada nitko iz njihove stranke, a kamoli Milorad Pupovac nije se ni pokušao kod nas informirati kod naših obitelji, što bi to bilo što bi oni mogli učiniti i pokazati dobru volju i pokazati da kao građani Republike Hrvatske žele sudjelovati u rješavanju problema koji nisu vezani isključivo za Srbe.

Moramo ovdje napomenuti da mi kao udruge, kada govorimo i o braniteljima, mi kažemo hrvatski branitelji, ne kažemo Hrvat branitelj, nego hrvatski branitelji. Isto tako, kada govorimo o nestalim hrvatskim braniteljima ili civilnim žrtvama velikosrpske agresije, mi govorimo bez nacionalnog predznaka. Spomenuli smo udruge u Srbiji, spomenuli smo institucije u Srbiji i sada spominjemo SDSS i Milorada Pupovca. Znači, kod njih su u fokusu isključivo srpske žrtve i tu teško da se može naći zajednički jezik jer u biti stalno mi dobijemo neka predbacivanja da diskriminiramo žrtve i da ih razlikujemo. Naravno da ću ja razlikovati. Moj brat je branio Republiku Hrvatsku, imao je 19 godina, a netko je napadao istu tu Republiku Hrvatsku i mom bratu oduzeo život i najvjerojatnije je došao iz Srbije. Zajedno s onim koji je možda negdje s mojim bratom pio kavu i napravio to što je napravio. I naravno da ću ih razlikovati i Republika Hrvatska ih mora razlikovati kao država na taj način. Ali, kada govorimo o pitanju pronalaska nestalih osoba, o pitanju satisfakcije obiteljima žrtava

tu mislim da je jasno tko radi diskriminaciju i tko želi stalno biti ućahuren u to prikazivanje srpske žrtve, kao srpske žrtve.

Što vama znači Dan sjećanja na Vukovar? Je li po vama dobro da to bude blagdan? Puno je kontroverzija oko toga da je Vukovarcima taj dan jako težak, to su teška sjećanja, teški osjećaji.

Ne bi smjelo uopće biti kontroverzi oko toga. Čula sam ja također raznorazne i podrugljive komentare i slične stvari. Meni je zaista žalosno i pogađa me. Koliko god bih se mogla nositi i mogu se nositi s gubicima u životu, sa stradanjem, sa svim ovim o čemu mi pričamo - teže mi se nositi s tom javnom percepcijom jednog dijela hrvatske javnosti koja se izruguje s hrvatskim braniteljima, onda se neke stvari koje su logične same po sebi i koje su se već odavno trebale dogoditi, dovode u kontekst politike ili nečega i izvrgavaju ruglu.

Vi dakle podržavate da bude blagdan?

Aposlutno. Na 18.11. praktički počiva cijela Republika Hrvatska, uz 18.11. imamo i Škabrnju kada je počinjen stvarno veliki pokolj nad stanovništvom Škabrnje, kada su oni stradali. Baćin je druga najveća grobnica nakon Ovčare. Novo groblje u Vukovaru je najveća grobnica, ali ona nije sekundarna. Tu su žrtve donošene iz različitih dijelova Vukovara. Imamo mnoge gradove koji su stradali, ali 18.11. i bitka za Vukovar je okosnica suvereniteta Republike Hrvatske, njene slobode, njene borbe za obranu, svih onih akcija koje su uslijedile i oslabadjanja. Mirna reintegracija je započela također na tom 18.11. na potrebi da se ne dovedemo u situaciju da opet oplakujemo tolike žrtve itd. Tako da, mislim da je za sve one koji imaju onaj osjećaj ljubavi za domovinu, za ovu zemlju i taj osjećaj da je ona stvorena na krvi žrtava mislim da je svima jako bitno i svi će podržati 18. kao blagdan u Republici Hrvatskoj. Na kraju krajeva mnogi će imati priliku u Vukovar, mnogi ljudi rade i nemaju priliku otići u Vukovar. Gledajte sad paradoks koji se događa. Imamo štrajk nastavnika i profesora - kada govorimo da su oni 18. studeni rekli su da neće niti jedna županija biti u štrajku upravo zbog pijeteta prema Vukovaru, što s jedne strane podržavam apsolutno znači, nego će to biti utorak. S druge strane, kada 18. studeni bude blagdan onda će ta djeca moći sa svojim roditeljima otići u Vukovar. Konkretno, moj nećak ima 8 godina i zaljubljen je u Vukovar i svu tu priču o njegovom striki, o hrabrim braniteljima itd., ali on je dijete koje mora biti u školi, koje je izgubilo već nekoliko dana nastave i ne može biti oslobođeno 18., a iduće godine će moći biti tako da se djeca mala raduju tome- rekla je Alvir za n1

Foto:screenshot

M.Strinavić

This entry was posted on Sunday, November 17th, 2019 at 1:51 pm and is filed under [Domoljublje](#) You can follow any responses to this entry through the [Comments \(RSS\)](#) feed. Responses are currently closed, but you can [trackback](#) from your own site.